

си люде съ много повече отъ узаконенитѣ данъци и повиности, поради което пронията била твърдѣ омразна на населението. Подъ турското владичество институтътъ на пронията подъ името „спахилъкъ“ останалъ въ цѣлостъ, като само християнскитѣ прониари били замѣстени отъ турскитѣ спахии. Прота Матея Ненадовичъ говори, че спахиитѣ въ Сърбия взимали десетъкъ отъ всички земни продукти, единъ грошъ за всѣка оженена глава, което се наричало главница, двадесетъ пари за посѣтото въ градинитѣ, една ока медъ за всѣки кошъ пчели, два гроша на казанъ, шесть пари за всѣка стара свиня и при това, ако спахията живѣлъ близу до селата си, му се закарвало и нѣкоя кола дърва. Това било цѣлиятъ данъкъ, който се плащалъ въ Сърбия на спахиитѣ. Освѣнъ това за всѣка мжжка глава се плащало на везира по сто гроша, а на царя арачъ по три гроша и двѣ пари¹³³. Вукъ Ст. Караджичъ почти сжщото говори за сръбскитѣ спахии, като казва, че тѣ взимали десетъкъ отъ житата, главница по два гроша за всѣка оженена глава, тулумина за лозята, жировница за свинетѣ, десетъкъ за пчелитѣ и нѣщо за воденицитѣ и казанитѣ. Родното му село Търсичане, както и много други села се спогаждали съ спахиитѣ и имъ плащали само по десетъ лева годишно на всѣка оженена глава. Този начинъ на плащане на спахиитѣ се наричалъ кесимъ (отъ турската кесмекъ — рѣжа) и се прилагалъ и въ другитѣ турски балкански области. Въ България сжщо имало кесимджийски села. Споредъ извѣстията, които дава Иречекъ, въ тѣзи села всѣка къща не плащала отдѣлно на спахиитѣ, но цѣлото село давало опрѣдѣленъ годишенъ данъкъ, нареченъ кесимъ, който подиръ селянитѣ по-между си разпрѣдѣляли, и затова се нари-

¹³³ Ненадовић прота М. Мемоари, 18.